

Roger Coenye, oud-chef-loods vertelt...

Ik ben thuis geboren in Oostende op 17 januari 1923 in de toen genoemde "Onderwijzersstraat", nu de Prof. Vercoulliestraat. Mijn vader heette Charles Coenye, mijn moeders naam was Angèle Gilté. Mijn pa was van Oostende en mijn ma van Brugge.

Vader en moeder Coenye

Ik heb één broer, Albert, geboren op 13 maart 1927 en overleden op 17 juli 2003. Mijn vader was de jongste van 13. De familie woonde vroeger in de Wellingtonstraat rechtover het badenpaleis, daar waren er vroeger nog duinen en bosjes. Hij was schrijnwerker, werkte voor aannemer Reynders, de vader van dr. Reynders. Ik heb lang in de Onderwijzersstraat gewoond. In het jaar 1938 zijn we verhuisd naar de Spaarzaamheidstraat, in het "Westerkwartier", vroeger in die tijd "bolsjewistenkwartier" genoemd. Dat sloeg op de "Oostendse Haard", met kleine werkmanshuisjes. Daar woonden mensen die om bepaalde sociale redenen zo'n huisje konden krijgen. Het waren een beetje "rough people", zoals men zegt en daarom werd dit kwartier het bolsjewistenkwartier. Ik ben naar de kindertuin geweest. De eerste dag, alleen maar een halve dag, dat was in de "nonnenschool". Ik herinner het me nog goed, ik moest van ma naar de school in de Steenbakkerstraat en ik was waarschijnlijk een "Pietje Kwik". De non sloeg met een lange lat en ze smeed met water naar mij en als kleine bubbel ben ik daar weggelopen. Mijn vader werkte op dit ogenblik in een bakkerij in de Timmermanstraat en zag ineens zijn zoontje voorbijlopen. Thuis vertelde ik wat er gebeurd was, mijn moeder zei: "Je gaat weer naar school" Maar

mijn grootmoeder besliste: "Hij gaat naar de Consciencesschool, hij is daar dicht bij huis." Daar ben ik gebleven tot mijn achtste studiejaar. De mooiste schoolreis die ik met de Consciencesschool gedaan heb, was naar La Roche. Het was de eerste keer dat ik naar de Ardennen ging en dit voor drie dagen. Van de Consciencesschool ben ik verhuisd naar den athenée in 1936. Ik ging er naartoe met mijn vélo want ik had een fiets gekregen toen ik dertien was. Later had ik een koersvélo die gekocht werd bij Edmond Vanslebrouck, nu nog op de Nieuwpoortsesteenweg. In den athenée heb ik tot het derde wetenschappelijke gedaan, dan één jaar zeevaartschool in Oostende, nadien in de zeevaartschool in Antwerpen en dan was de oorlog er al.

Vroeger kregen we ook onze zondag, maar veel was dat niet, mijn vader was arbeider, we waren niet arm en niet rijk. Er werd nog de zaterdag gewerkt in die tijd, ik herinner me goed dat er in die tijd van maandagmorgen tot zaterdagavond gewerkt werd. En ook wij in de Consciencesschool hadden les van de maandagmorgen tot de zaterdagavond, alleen de donderdagnamiddag was vrij. In den athenée veranderde dat, je kreeg toen de woensdagnamiddag en de zaterdagnamiddag vrij.

Mijn kamer thuis deelde ik met mijn broer, we kwamen goed met elkaar overeen. We gingen veel naar het strand. Ik had een schoolvriend, Raymond Vandenberghe, een bekende voetbalist. Zijn pa was portier in het "Splendid Hotel" op de dijk, dus het waren mensen die een beetje hoger stonden op de sociale ladder. Die hadden een tent op het strand tussen de drie gapers en het

Plechtige Communie

Palace Hotel. Ook in de winter gingen we op het strand voetbal spelen alsook naast de Conscienceschool waar er een plein was.

Mijn plechtige communie deed ik in de Heilig Hart-kerk. Als kind ging ik naar de kerk en ik stopte ermee toen ik een jaar of veertien was, want met mijn plechtige communie kreeg ik mijn eerste schok: ieder kind kreeg een hele mooie kaars en de mijne was ook heel schoon met een fluwelen rood lint erom en ik toch zo fier tot en met. We zaten in de kerk, we moesten onze kaars afgeven en kregen ze niet meer terug. Ik was kwaad en iemand zei: "Ewel, je weet toch hoe dat dat hier gaat: ze vernieuwen de docht van de kaars en verkopen ze volgend jaar terug." Ik was geschokt dat zoiets gebeurde. Wat ik ook niet juist vond: mijn catechismus kon ik van voren naar achter en van achter naar voren, van binnen naar buiten en van buiten naar binnen en ik was maar de vierde of de vijfde gerangschikt. Het was iemand anders die me zei: "Ja, maar hadden je ma en pa maar een beetje meer geld aan de parochie gegeven..." Dit zijn de twee dingen die me bijgebleven zijn. Thuis hadden we een radio NSF: Nederlandse Seintoestellenfabriek. Deze radio is meegegaan tot na de oorlog.

Mijn moeder was liefhebber van de cinema en ik mocht er ook naartoe, meestal op de hoek van de Sportstraat en de Nieuwpoortsesteenweg, eerst heette het de "Odion" en later de "Roxy". Ik ging ook naar de "Forum" in de Kapellestraat, naar de "Rialto" in de Langestraat en de "Palace" in de Adolf Buylstraat. In het begin van de Kapellestraat had je de "Cameo". De zondagnamiddag gingen we ook op St.-Jan naar een parochiecinema. De zondagavond naar het "Cenakel" onder toezicht van de pastoor van de H.-Hartkerk. Ik was vanaf mijn 12/13 jaar in de turnclub, de "Noordzee", bij Berten Lusuyne en dan later natuurlijk bij de mannen. De turnzaal was aan de H.-Hartkerk.

Voetbal heb ik nog gespeeld bij de ASO: Association Sportive Ostendaise en later door de taalwetten veranderd in: Atletiek Sport Oostende.

We gingen naar de coiffeur bij Frans Veerman, op de hoek van de Gerechtsstraat (Honoré Borgerstraat), de broer van Yvonne Veerman. Zij was het eerste lief van bokser Karel Seys, die kwam daar regelmatig, een heel tengere gast. Waar nu het Catharinaplein is, was er vroeger een aarden plein met middenin een fon-

tein en in die fontein moest je tien centiemen (één klute) steken en dan kwam er water uit, de mensen moesten met hun emmers daar water halen. En ik zie nog Karel Seys daar lopen, want hij woonde in de Stuiverstraat bij de Torhoutsesteenweg aan de linkerkant. Later ging ik naar de coiffeur Emile Dezutter, die woonde in de Stuiverstraat, halverwege tussen het Gerechtsplein en het Catharinaplein. Ik heb leren zwemmen in de Noordzee, achter mijn eigen. Later gingen we naar het badenpaleis en daar was ik in de "Ostend Swimming Club". Omdat we lid waren, kregen we zwemles, eerst van Roger Zonnekeyn, die, geloof ik, kampioen van België was en die in '40 vertrokken is met de Mercator als kadet naar Congo. De volgende trainer was Edmond Everaert, die was gekend. Zo werden we bijgeschaafd om goed te zwemmen, want in het begin was het leren zwemmen in de zee op zijn "hondjes". Later in den athenée gaven ze ook zwemles.

Naar de bibliotheek gingen we in de parochie. Ik heb graag en veel gelezen. Iedere week kwamen er boekjes van A. Hans en daarin werd er veel over bekende figuren geschreven, dat werd gekonterd door de katholieke beweging, die brachten ook boekjes uit, die "Familia" heetten. Als kind moest ik meehelpen thuis: meestal boodschappen doen, onder andere naar de Co in de Onderwijzersstraat, ik ken nog altijd de nummer van mijn Ma: 8940. Nadien, toen ik getrouwd was, hadden we een ander nummer, maar die ben ik vergeten. In de Co bestelde je eerst, dan werd het op een boekje geschreven, dan kreeg je een blaadje, je ging naar de kassa betalen, en dan met het blaadje achter je winkelwaar. Thuis moest ik ook veel hout hakken, we hadden een kolenstoof en hadden hout nodig en dat was mijn job. Mijn werk was ook de kelder leegpompen wanneer die ondergelopen was.

Mijn eerste liefde heette Denise, ze woonde in de Toekomststraat en haar pa was matroos op de male. Dat was in 1940, ik was 17 jaar. Zij zijn vertrokken met de maalboot naar Engeland. Vanuit Engeland kreeg ik van haar pakjes via het Rode Kruis. Ze was in Glasgow, ze is daar getrouwd en na de oorlog is ze teruggekeerd naar Oostende met haar man en twee kinderen. Toeval, in 1978, ik woonde toen in de Stenenstraat, en had daar een huis gebouwd. Ik kwam thuis van mijn werk en aan de overkant woonde een zekere Zonnekeyn en Mary, de zuster van Denise was daar op bezoek en zij riep: "Roger, kom een keer." "Wat scheelt er?"

In de Zeevaartschool

“Ken je nog Denise ?”
“Ja, natuurlijk” en ik vernam dat ze weduwe was, maar ik was intussen getrouwd en had kinderen...

Na het derde jaar athenée (1938/39) ben ik naar de zeevaartschool hier in Oostende geweest, op de hoek van de Vindictivelaan en de Zuidstraat, waar de waterschout was, een gebouw met een torentje, dit is nu afgebroken. Ik kan moeilijk

zeggen waarom ik naar zee wilde, maar dat trok me aan, was dat nu het uniform, ik weet het niet. Later, toen ik op pensioen was, heb ik mijn uniform weggegeven. Mijn idee was al van in het begin om loods te worden. Het was niet om heel de wereld te zien dat ik naar zee wilde, maar voordat je loods werd, moest je het brevet van de “langen om-vaart” hebben. Dus eerst Oostende, en dan de Antwerpse Zeevaartschool. Men mocht binnen in Antwerpen met een volledige humaniora, je mocht ook binnen achter het derde wetenschappelijke, maar dan wel met een ingangsexamen en dit heb ik gedaan. In die tijd (het was in het begin van de oorlog) reden er nog geen treinen en ik en André Vandebussche met onze vélo van Oostende naar Antwerpen met een hele valies boeken achterop. En ik weet het nog goed, we hadden wind tegen. Aan Dendermonde reden we door een Duitse colonne, en we kregen een proces-verbaal van de Belgische gendarmes, de Duitsers zelf deden niets. Wij dus met onze vélo naar Antwerpen, daar waren we gelogeed bij mensen die we kenden, André Vandebussche had daar een tante. Toen we weer naar Oostende reden hadden we weer wind tegen!

In Antwerpen waren we “de aangespoelden”, want je weet, dat waren de sinjoren, “de dikke-nekken”. Maar we waren allemaal jonge gasten onder elkaar en amuseerden ons goed. We hadden natuurlijk vaderlandsliefde en waren tegen de Duitsers, maar dit mocht niet uitgesproken zijn. Op school heerste er een soort legerachtige discipline.

De zeevaartschool in Antwerpen heb ik twee jaar bezocht, we moesten tekenen dat we nog één jaar op de Mercator zouden varen, maar we konden niet, daar de Mercator in Congo lag. Na de oorlog (de Mercator was nog niet terug) werden we direct aangemonsterd op de koopvaardij schepen. Toen we als kadet in Boma (Congo) waren, zagen we de Mercator daar liggen. Ik heb zesentwintig reizen met de koopvaardij naar de Kongo gedaan, ook soms met een Victoryschip. Die waren ingezet tijdens de oorlog voor het troepentransport, ze hadden wel een redelijke snelheid, twintig knopen en meer. Die schepen waren omgebouwd om passagiers te vervoeren.

De dag zelf toen de oorlog begon, hoorden we dit via de radio en nadien kwam het bericht dat allen die 16 jaar waren, moesten vertrekken. Wij waren met drie vrienden en zijn tot aan Dieppe geraakt. Mijn bedoeling was, we hadden gehoord dat de “malen” in Dieppe lagen, over te steken met “de male” naar Engeland. We kwamen in Saint-Valéry, moesten over een baan, maar het ging niet, want de brug was gedraaid. Op een gegeven moment draaiden ze toch de brug, een camion reed erover heen en “hup” wij mee. We waren nog geen 500 meter verder en de brug vloog in de lucht. We kregen ook veel beschieting van de Stukas en daar heb ik ook mijn eerste doden gezien. We kwamen door kleine Franse dorpjes met de vélo en alles was verlaten, je kon daar pakken wat je wilde. We hebben ook op een boerderij geslapen in het hooi, waar de ratten zaten. Enfin, met veel sukkelingen geraakten we tot in Dieppe en wie kom ik daar tegen? Commandant Loose, de directeur van de Oostendse Zeevaartschool. Ik vroeg: “Dag commandant, waar zijn de maaltboten?”, “Die zijn weg”. We hebben dan met Robert Schoonbaert en de andere vriend, André Geryl besloten om terug te gaan. Dus, we gaan terug en bij Saint-Valéry, aan de monding van de Somme, passeren we een weg en daar stonden er soldaten in grijze uniformen en die ene vriend zei: “’t Zijn Hollanders” en ik: “We zullen het dadelijk zien of dat het Hollanders zijn”. ‘t Was natuurlijk een voorpost van de Duitsers.

Wij daar naartoe, ik kon een beetje Duits, ik trok ermee mijn plan en we mochten door. Maar we mochten niemand vertellen dat we de Duitsers daar gezien hadden. Drie dagen later kwamen we in Oostende toe en dat was nog altijd niet bezet! We vertelden de mensen dat we de Duitsers gezien hadden en die zeiden: "Ga je leugens maar ergens anders vertellen!". Robert Schoonbaert kan dit ook bevestigen.

Oostende werd toen gebombardeerd. In die tijd gingen we biljarten op de Groentemarkt in het Biljartpalace bij een zeker Meijer. Op een zeker moment waren we aan het biljarten toen een Stuka voorbijvlog met een hels lawaai, wij weglopen en wegsteken onder de kiosk op de grote markt, juist of dat het daar veilig was. Enfin, dit waren onze eerste perikelen van de oorlog. Tijdens de oorlog werkte ik bij Beliard. Ik had een job gekregen door vader Ghys, Roger Ghys was vroeger commandant op de Mercator en Henri Ghys, zijn broer, zat bij mij op de zeevaartschool. Ik kreeg dus die job bij Beliard, er werkten daar vele jonge gasten. We waren met een hele bende, meisjes en jongens, wel gingen dansen waar we konden, we gingen zelfs te voet naar De Haan in de "Grosvenor" en dan te voet terug naar Oostende. We moesten van de Duitsers om 22.30 uur binnen zijn. In de oorlog speelden ze veel "Anna Pola", maar het liefst van al hoorde ik toen operetten en walsen. Na de oorlog bleven we in die genre. Toen we uitgingen hoorden we veel jazz, dus lichte muziek, Glenn Miller enz... We gingen dansen in de "Manchester", op de hoek van de Kapellestraat en de Adolf Buylstraat.

Tijdens de oorlog luisterde iedereen naar de Engelse zender, alhoewel het verboden was. Jan Moedwil was toen de speaker van de Belgische zender, op het laatste zei hij altijd: "en toch zullen we ze krijgen, de "moffen"! Onze radio was weggestoken in de kleerkast. In het begin van de oorlog waren er verzetcellen (Labbeke Eduard). Bijvoorbeeld iemand sprak twee personen aan en iemand kende weer iemand anders enz.... Gilbert Mommerency, mijn cousin was weerstander, kende een houder van een restaurant in de Christinastraat. Ikzelf ben opgepakt in juni 1944, dan naar het Parkhotel, vervoerd naar Brugge in de kazernes, dan op transport naar Etterbeek, naar de gendarmerie, waar de verzamelplaats was voor een konvooi naar Duitsland. Maar gelukkig heeft de directie van de firma Beliard zich ingezet bij Von Falkenhausen via een verbindingsofficier. Wij stonden al klaar voor het transport naar

Duitsland, maar onze namen werden opgeroepen en wij mochten terug naar Oostende. In Oostende moesten we ons terugmelden en het werk dadelijk opnemen. Na de bevrijding verzamelden wij, de weerstanders, op de koer van de gendarmerie. We waren 18 in totaal, van het "Onafhankelijkheidsfront" en AB (Armee Belge), Roger Legein, Fernand Joret, Roger Vermeersch, enz. We moesten de "zwarten" oppakken en de Duitsers die in de bunkers aan de Cockerillkaai zaten. Opeens een ontploffing, de bunkers werden opgeblazen. We hielden de wacht in het Parkhotel tijdens de nacht, daar zaten de collaborateurs gevangen. De volgende dag liep zagezegd de helft van Oostende rond als weerstanders. Ikzelf heb me nooit laten erkennen als weerstander.

Mijn eerste sigaret rookte ik tijdens de oorlog, een slechte tijd om te beginnen

roken, want het was gerantsoeneerd. Ik heb gerookt tot in het jaar 1954, toen ben ik gestopt. Ik was een schip aan het loodsen, een Hollander, een groot schip. Ik stak een sigaret aan, kreeg last in mijn keel, gooide hem over boord en heb nooit meer gerookt. Voordien had ik al een paar pogingen gedaan om minder te roken maar het hielp allemaal niet.

Na de oorlog werd ik opgeroepen om mijn legerdienst te doen. Ik werd goedgekeurd voor de dienst, maar vermits ik ging varen, werd ik vrijgesteld, maar wel verplicht om zeven jaar onder Belgische vlag te varen.

Getrouwd ben ik in 1949. Ik was toen al in het loodswezen, ze hadden loodsen nodig. Ik had toen mijn diploma van luitenant-ter-langen-omvaart en kon toen dadelijk in Oostende als loods beginnen. Mijn vrouw heette Renilde Coleau. Ze woonde in St.-Gerard bij Namen. Ik heb haar zo leren kennen: ik voer op een Victory-schip als derde officier en mijn maat aan boord was een mecanicien, Jef De Baetseleer. Hij woonde in St.-Jans-Molenbeek, die Jef was verloofd met Suzanne, een verpleegster die werkte in de Edith-Cavell-kliniek. Op een bepaald moment, we lagen in de haven

Roger in 1947

van Antwerpen, zei hij: "Ga je mee vanavond, we gaan weg?", "t is goed, Jef." En wij naar Brussel, toen zei hij: "We gaan met mijn lief weg." "Je zijt goed, met je lief en ik?" "Ja, maar ze gaat eentje meebrengen voor u." En ja, het was Renilde Coleau en zo ben ik er blijven aan plakken.

Renilde was ook verpleegster in de Edith-Cavell-kliniek. Toen we getrouwd waren en in Oostende woonden, babbelde ze heel goed Oostends. Als Franstalige deed ze zelfs kruiswoordraadsels in het Nederlands. Ik heb twee dochters, Nadine is geboren in 1950 en Nicole in 1956. Nadine woont in De Haan, ze is licentiaat wiskunde en Nicole woont in de Roerdompstraat en is dokter in de geneeskunde. Nadine heeft een dochter en Nicole heeft een meisje en een jongen. Ik ben getrouwd geweest tot in 1992, toen is mijn vrouw gestorven.

In 1995 trad ik voor de tweede keer in het huwelijk met Hazel James uit Oxford, Engeland. Ons huwelijk was om 8.30 uur, de schepen was ons vergeten, het was schepen Tulpin en men moest hem halen. We wilden zo vroeg mogelijk trouwen omdat we geen tralala wilden, dus 's morgens trouwen en 's middags stonden we aan de stoof. Een paar dagen nadien

zijn we vertrokken op reis naar de Provence. We kenden ons al van vroeger, toen we veel in het bosje wandelden met onze honden en af en toe zag Hazel mijn vrouw aan school met de kinderen. Hazels vader was de verantwoordelijke voor de Engelse kerkhoven van WOI in Vlaanderen en Noord-Frankrijk.

Roger, Hazel
en de hond Bruno

Hazel is geboren in Ieper omdat de ouders daar gevestigd waren, er was daar een Engels kolonie. Op de tv. was er een uitzending van: "The holy ground". Hazel moest in Engeland naar school gaan van haar vader, ze moest dus in Engeland opgevoed worden. Ze is dan teruggekomen uit Engeland omdat haar ma ziek werd, toen woonden ze in de Elisabethlaan. Hazel heeft uit haar eerste huwelijk een dochter en

een zoon. We zagen ons terug in het bosje toen we met de honden gingen wandelen. Ik was dus weduwnaar en vrij en Hazel vertelde dat ze zich voelde zoals een meisje van zestien jaar toen we elkaar tegenkwamen, dat ze leefde voor het moment dat we ons iedere dag ontmoetten en dat op de ouderdom van zestig jaar!

Ik heb al altijd honden gehad, de laatste heette Bruno. Ooit heb ik een "Tenerifje" meegebracht van op reis. Dit zijn van die hele kleine hondjes die men alleen in Tenerife kon krijgen in vertrouwen. Wanneer we in Tenerife lagen om te bunkeren kwamen er ambulante commercianten aan boord en alles werd op dek gespreid, ze hadden alles. Ik vroeg aan de baas: "Breng me eens een Tenerifje", ik kreeg een echten, want er bestaan andere ook, maar ik had die mensen nog nooit bedrogen. Er waren er bijvoorbeeld bij ons die sigaretten verkochten, van boven lag er een pakje sigaretten en vanonder waren het allemaal blokjes hout, of je kocht bijvoorbeeld een fles picon en het was koude koffie! Maar wanneer men serieus deed met hen, waren ze ook serieus.

Toen ik bij het loodswezen was in Vlissingen kwamen we alleen op congé naar Oostende. We konden in die tijd ook kiezen, je kon zeeloods worden, rivierloods of kanaalloods. Doordat ik geboren en getogen ben in Oostende, koos ik natuurlijk voor mijn stad.

Eind juni 1949 begon ik in Oostende. Ik was toen al een jaar loodsleerling, moest examen doen en was dan loods. Een loods heeft bepaalde dagen rust en dan bepaalde dagen op zee. Je werd dus in Vlissingen opgezet, de rivierloods brengt het schip van Antwerpen naar Vlissingen, de zeeloods (Scheldemondeloods) brengt het schip naar zee tot waar er een loodsboot gestationeerd is, acht zeemijlen voor Oostende. Een mijl of zeven voor het eiland Walcheren ligt er ook een loodsboot. De Belgen en Hollanders voeren "in pool", dat wil zeggen allemaal onder elkaar. Het was zo: je stond als zesde op de lijst en het zesde schip was dan voor jou. Je hebt schepen van duizend, drieduizend en achtduizend ton en meer. Dus het zesde schip was voor jou tot in Vlissingen, daar werd je afgehaald en de rivierloods kwam erop. Jij werd weer op een lijst gezet, bijvoorbeeld nr. 35 en het vijfendertigste schip dat naar zee ging was weer voor jou. Toen was het tien dagen varen en vijf dagen thuis. De zetel van het loodswezen was in Oostende, maar we werkten in Vlissingen. Daar bestond ook de Belgische Loodssociëteit, waar de loodsen, als ze vrij

Voetbalploeg van de loodsen in Vlissingen (ca.1955). Tweede van links geknield: Roger Coenye.

zijn, kunnen een pintje drinken of biljart spelen of vogelpikken en eten ook natuurlijk. Vroeger in de haven van Oostende noemde men deze kustloodsen. In Zeebrugge en Oostende waren er kustloodsen. Maar wanneer men de Schelde moest doen werd men geëxamineerd voor Oostende.

Na tien of twaalf jaar loods ben ik loodsschipper geworden, ik moest dan alles regelen aan boord, loodsen afzetten en afhalen, ik was feitelijk kapitein. Alles wat er aan ongelukken gebeurt, bijvoorbeeld in de haven van Oostende is voor het loodswezen. Je hebt de toren en daarin zitten de verkeersleiders, die vallen onder de bevoegdheid van de chef-loods. Ze regelen ook de lichten aan het Ooster- en Westerstaketsel. Dus zij verwittigen ook de chef-loods en die verwittigt, wanneer nodig, de zeevaartpolitie en eventueel ook de pompiers. Ook het bergen van lijken (verre van aange-naam) doet het personeel van het loodswezen, matrozen en redepersoneel, die geven het dan ook door aan de pompiers. Meestal gaan de loodsen rond zestig jaar met pensioen. Na 37,5 jaar heb je een volledige loopbaan en mag je op pensioen. Ik ben begonnen in de jaren 1949, was toen 26 jaar + 37,5 jaar en was dus met 63 op pensioen.

Er waren mensen die vroeger in een heel korte tijd zeevaartkunde geleerd hadden en die na de oorlog door het feit dat ze loodsen nodig hadden, dadelijk konden loodsen, het was wel uitzonderlijk. Het is wel gebeurd dat sommige met 21 of 22 jaar al loods waren.

20 jaar geleden, het was, ik meen met de Oostende 711, er was slecht weer opgekomen. Die vissersboot was aan het vissen met de bokken erbuiten en door het heel slecht weer is het schip gekanteld. We moesten toen gaan zoeken waar het schip was. Dat was toen de dienst van de Hydrografie. Ik wist de plaats waar het schip gezonken was. We hadden een samenwerking met de Zeemacht, wij hadden de sleepboten en zij de duikers. Dus wij vroegen aan de duikers van de zeemacht of ze naar deze boot wilden duiken. Ze doken erop en inderdaad vonden ze het schip. De commandant zei: "We kunnen er niet bij, al de netten en de rest ligt er rond". De bedoeling was van de lijken naar boven te halen. Hij zei: "Het is heel gevaarlijk om erin te gaan." Ik antwoordde: "Luister eens, jongens, laat het maar zijn en laat die lijken liggen." Maar de almoezenier repliceerde: "Kijk mijnheer Coenye, je moet toch wel toegeven dat het een delicate zaak is, de familieleden wilden hun naasten begraven." Ik antwoordde: "Luister eens, mijnheer almoezenier, ik wil daar geen ander lijk bijleggen, het is te gevaarlijk." Ik ben een tijdlang voorzitter geweest van de Staatsloodsenvereniging. Dit was in de jaren 54-56. We moesten per maand 23 prestaties doen en er waren maanden dat we er veertig hadden.

De staatsloodsenvereniging leunde aan bij het liberale syndicaat. Toen ik voorzitter werd, heb ik beslist dat iedereen naar het syndicaat van zijn keuze ging. Ik was bij de ACOD (Algemene Centrale voor Openbare Diensten). Daarvan was de zetel gevestigd in het Achturenhuis en na een tijd zat ik daar in de beheerraad, de laatste beheerraad.

De staatsloodsenvereniging leunde aan bij het liberale syndicaat. Toen ik voorzitter werd, heb ik beslist dat iedereen naar het syndicaat van zijn keuze ging. Ik was bij de ACOD (Algemene Centrale voor Openbare Diensten). Daarvan was de zetel gevestigd in het Achturenhuis en na een tijd zat ik daar in de beheerraad, de laatste beheerraad.

Beheerraad Achturenhuis.
Vierde van rechts, staande: Roger Coenye.

In het Achturenhuis waren op de muren schilderijen van Raoul Servais (de ronde rond de wereld van Raoul Servais). Raoul Servais kwam vragen aan de voorzitter of hij een of ander werk mocht doen en zodoende heeft hij de muren beschilderd. Bij de afbraak is alles verdwenen. Er bestond daar ook een restaurant, een hotel en een grote danszaal achteraan. De laatste jaren was alles verloederd en het zat vol met ratten. Maar de Langestraat was lange tijd een soort "rattennest".

Tijdens de overstroming woonde ik in de Gerststraat. Op een zondagmorgen, mijn vrouw was naar de bakker geweest, kwam ze thuis en zei: "de helft van Oostende staat onder water", ik zei "dat kan toch niet!" De dag voordien waren we uitgenodigd geweest op een receptie die plaatsvond op de hoek van de Maria-Theresiastraat, daar was ook traiteur Cardinal. Toen we buitenkwamen, was er een formidabele storm. We zijn dan de volgende dag gaan kijken met onze oudste dochter, het water kwam tot aan het Vredegerecht. Twee dagen later moest ik naar zee, een loodsboot was weg, we dachten dat hij vergaan was, maar ze waren gaan schuilen aan de Engelse kust. Bepaalde bakkers in de Langestraat zaten met een grote

voorraad meel en alles onder water, een echte ramp voor velen. In Holland was het natuurlijk veel slechter. In Nederland waren er veel meer doden dan bij ons. Lang nadien moesten we van Oostende naar Vlissingen en terug over 's Hertogenbosch doordat alles ertussen overstroomd was.

Bij het ongeluk van de Harold of Free Enterprise was ik juist op mijn pensioen. Het eerst werd het rescue-center verwittigd, de verkeersleiders, de reddingsdienst, de chef-loods. Als eerste waren toen de sleepboten van Zeebrugge erbij. Ikzelf heb het in de autoradio vernomen nadat ik terugkwam van een vergadering. Bij zo'n ongeval is er een coördinatie van alle diensten samen. Het coördinatiecentrum lag hier in Oostende bij het loodswezen.

Feitelijk is heel mijn leven goed geweest, maar de jeugd was het mooiste, ook als klein jongetje, als kind, onbezorgd. Een schone tijd, was het ook, een beetje cynisch gezegd, tijdens de oorlog, het waren onze jonge jaren, de zeevaartschool, we amuseerden ons en dan na de oorlog had je de koopvaardij. Alles tezamen was het toch een goed leven.

ING

*Kantoor*directeur *R. Rega*

Kantoor Middelkerke

P. De Smet de Naeyerstraat, 34C

8430 Middelkerke

Tel. Dir.: 059/31.95.40

Fax: 059/31.95.48

Kantoor Westende

Meeuwenlaan, 24B

8434 Middelkerke

Tel.: 059/31.95.60

Fax: 059/31.95.68